

Kurucz János (1937 - 2014)

Kedves János! A volt kollégáid, a város pedagógustársadalma nevében jöttem el ide, búcsúzni, hozzád. A gimnáziumban igazgatóhelyettesünk, majd 1973 és 1981 között, nyolc évig az iskolát becsülettel irányító jó igazgatónk voltál, és húsz évig a szakszervezetünk elnöke. Munkádban nyugodt, precíz, körültekintő, figyelmes, józanul mérlegelő, a részleteket is alaposan megfigyelő voltál: akire azt mondják, hogy komoly ember. Ezért szerettek és tiszteltek a kollégáid és a diákjaid, a barátaid. Szeretted a társaságukat, olyan voltál, akihez odamentek, és a tanácsát kérték. Szeretted a jó kedvet, jókat is derültél egy-egy jó sztorin, s te is szívesen meséltél el „soha nem felejttem el, még most is látom a szemem előtt” történeteket. 1997-ben mentél nyugdíjba. Egyedi és megismételhetetlen alkotó, értékteremtő családtörténeti-, helytörténeti, néprajzi kutatótudós tevékenységed a maga teljességében ezután bontakozott ki. Te csak szerény, szinte elnéző mosollyal így emlegetted – mellékesen – ezt a felemelő grandiózus munkát: „K-kapcsolódásaim: a kerti növények, / fák, virágok gondozása;/ galambjaim »égbe emelő« szárnyalása, / a bereki víz egészséget jobbtó ereje; a/ bélyegeim nyújtotta esztétikai élmények./ Mindenekelőtt azonban a múltkutatás / álmatlanságot, unalmat elűző, / érzelmi elkötelezettséget erősítő kedvtelése.”

Túlzottan is szerény voltál, hiszen mind teljesen új megközelítő módszertanában, mind több mint háromszáz évet átölelő anyagában páratlan, egyedülálló lokálpatrióta remeklést tettél le a jó konok kunok asztalára, amely a redempció 260. évfordulóján, 2005-ben jelent meg Karcagon. A címe is milyen gyönyörűsége: *Terebélyes család-fánk a kun-magyar erdőben*. Ilyen „álmatlanságot, unalmat elűző, érzelmi elkötelezettséget erősítő” – én úgy is mondanám: missziót teljesítő – munkára születni kell! Hallatlan türelmet, nagy elszárást, az eltökéltség végtelen konokságát, tíz év hangyaszorgalmát, kaptárba gyűjtő méhszorgalmát igényelte ez az alapmű. Valaha, amikor 1994-ben hozzákezdted, vagyis belevágtál a sziszifuszi munkádba, még nem is sejtetted, mennyi lelki gazdagságot gyűjthetsz össze egy halomba, kunhalomba. Ez a hihetetlen alapossággal megírt konzervatív érték, gazdagító örökítés, ez a virágzó családmódelintő, megrázó példa a kiháló családok előtt. A múltban és a jelenben egyaránt, hiszen Te János. büszkén emlegethetted hét életvidám unokádat, akiket soha nem kellett biztatni az „életrevalóságra.” És lám, ez is milyen csodaszép gesztus: 1989-ben előbb a menyed, majd 1996-ban a vejed is felvette a családi neved. Így aztán nem hivalkodóan, de büszke örömmel. tizenhárom Kurucz tekinthetett ránk a könyved borítóján. Ezt a boldogságot 2005-ben még így örökíthetted meg: „Vezetéknevünk örökösei: fiunk, menyünk / lányunk, vejünk és kétszer három / mindennél kedvesebb – unokánk,/ (Nem szerint: négy fiú és két leány.) / Szemünk fényei szemünk fényei.” A könyved megjelenésekor már hét unokád volt.

De kiváló Laczka-kutató is voltál. Mert hát így gondolkozik egy igazi lokálpatrióta, mint Te: »Legyenek beszédek a példák! Legyen óriási a jövő is!« Ezért letetted a Hatkunság asztalára *A Nagykunságban „lakozott” Laczka család* (2002) című könyvedet is. Hát-ha hasznát veszik még a „jó kunok”. Aztán a Jászkunság- évkönyvekben (2012, 2013) megjelentetted egy nyelvész precizitást megszegyenítően megírt *Kunmadaras nagyközség földrajzi nevei* című tanulmányod. Ha ezt Te nem írod meg, akkor már senki se. Mindig igyekeztél hasznossá tenni magad. Ha kellett, kutattál, írtál, ha kellett, dr. Ötvös László bátyánk, a tudós prédikátor pap-költő által gondozott híres magyar bibliakiadványok összefoglalóját fordítottad le német nyelvre. Mi mindig tudtunk egymásról. Sokszor találkoztunk személyesen is a szellemi „barikádokon”. Zsűriztünk együtt a híres berekfürdői vers- és prózamonó versenyeken. Ott voltunk együtt a *Laczka János emlékezete konferencián* 2000-ben, a *Nyelvi és tárgyi örökségünk a Nagykunságon* című tudományos konferencián 2012-ben, amelyeken felolvastunk. Elmentünk egymás könyvbemutatóira. Szerény könyvtáram féltve őrzött kincse a főműved így dedikált példánya: „*Rideg Pistának, hajdani jó munkatársi együttműködésünkre emlékezve, ajánlom könyvemet: János. Karcag, 2006. november.*”

Kedves János! Életműveddel elégedett emberként mehettél el tőlünk Ezért megrendült szívvel, d nagy tisztelettel búcsúzunk búcsúzom el hát Tőled. Nyugodj békében a kun karcagi földben. Béke poraidra.